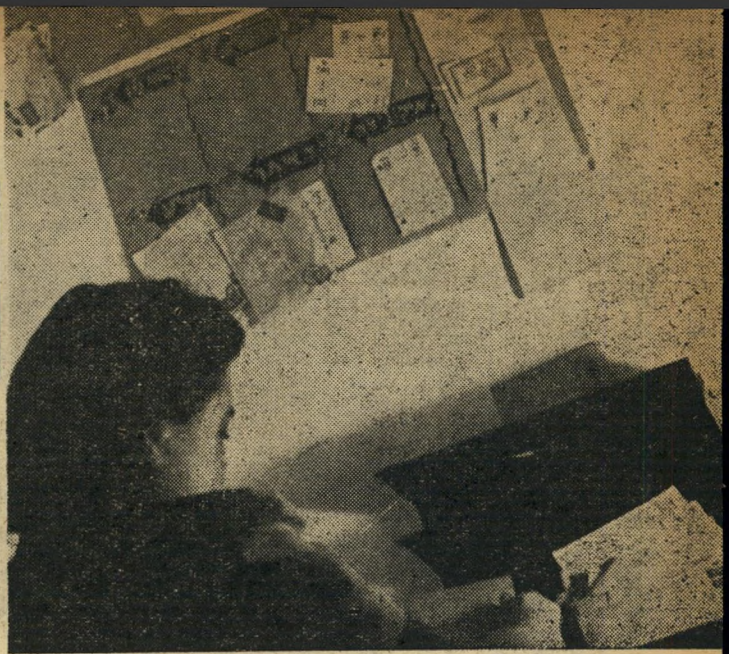

הלקח הצולמנה בארץ.
האיש האחרון, כי התמונה
נות תהיינה מונחות במועדן
על שולחן המערכת, בהת'
אם לצרכי התכנית, הוא

3. צילום

צילום המערכת, האיש האין
למאורע, מאדם לאדם, כשי'
מזוודות מכשיריו בידו.
איזה מאורע יהיה מעניין
לצלום? על מה כדאי לבזבז'
זמן? הוא חייב לדעת!
המאורע לא יחכה לו. הוא
לא יוכל לצלם שמועות או
תיאורי ערים.

חקר

פסנות. סידרת תמונות זו. האתארת קטעים בודדים של תהליך מקצועי ארוך, מראה לך, כיצד השתלבו

לסגנון נוספת הצורה. עתון
מצויר חייב גם להנות את
העין. עבודה מקצועית מעט'
לת זו נתונה בידו העורך
הגראפי, השולט בעזרת
מכשירי סתר מרובעים ועי'
גולים. חבריו קוראים לו
קצב. כי התבנית הקטנה של
העתינות בארץ מכריחה

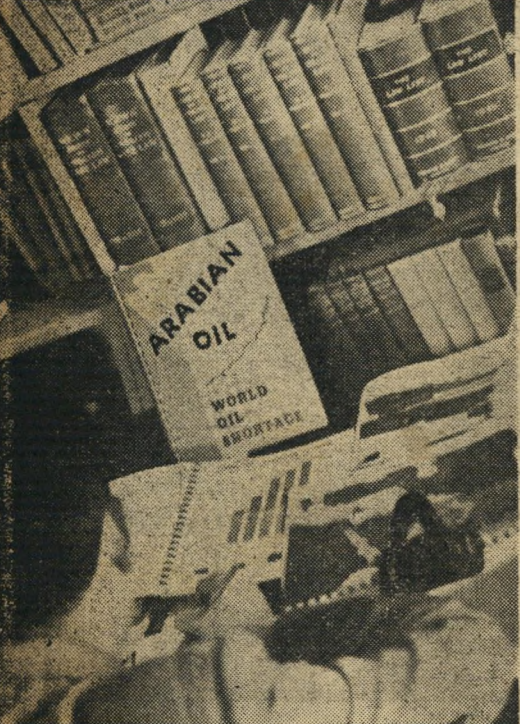
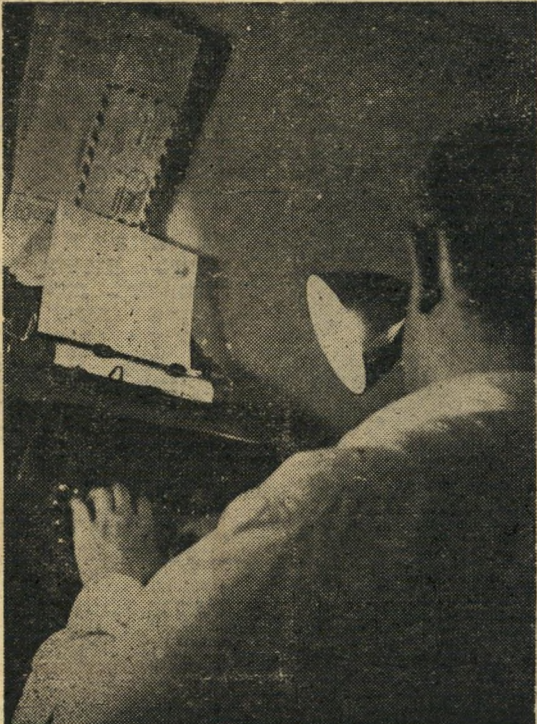
באיראן נורה אדם. התרי'
צאות מהדהדות בעולם. מה
הרקע? מה המשמעות? מה
המסקנות? האיש, שתפקידו
לעטוף את העצמות היב'
שות של המאורעות בכשר
וגידים של הרקע, עובר
מאחרי דלתות סגורות, כי
"בית הקברות", בו נאספות

איכעלן

אותו לקצץ, לרמוס ללא
רחמים את ילדי טיפוחיהם
של האחרים. הוא מציט'
את מיטת הסדום, היפה
אמנם למראה, שדתוכה יש
לדחום במכבש ענק ובתכי'
סיפים לאין ספור, כל דבר
אפשרי:

כיאו

כמויות עצומות של חומר
עובדתי ומחקרים לצורך זה.
לתת לחומר זה, המוגיע
בידי הכתבים המקומיים,
סופרי החוק, אנשי החקר,
את הסגנון האחד, הנוח
לקריאה — לכך אחראי איש
הכיתוב, המעבד את כל
החומר מחדש.

אחת, אחידה, גובששת, מסוגנת, ערוכה: גליון מס' 101 של „העולם הזה“.

הילד יצא לאור העולם.
קוראים ברחובות ובקוסי'
קים מעלעים בגליון, מי
באחדה, מי בבקורת, מחי'
זים דעתם על תמונת
השער, על המאמר המרי'
בזי. בשביל האיש, המשלם

101...9

את פרומותו ולוקח את
העתון עמו הביתה לקריאה
בשעת מנוחתו, זהו עדיין
עולם סגור, עולם המחר.
אך בחדר המערכת כבר
נלים בגליון 101.

